

RAAD VOOR VERGUNNINGSBETWISTINGEN

ARREST

van 19 december 2017 met nummer RvVb/S/1718/0362
in de zaak met rolnummer 1617/RvVb/0868/SA

Verzoekende partij	het college van burgemeester en schepenen van de gemeente MAASMECHELEN vertegenwoordigd door advocaat Christophe BODVIN met woonplaatskeuze op het kantoor te 3740 Bilzen, Stationlaan 45
Verwerende partij	de deputatie van de provincieraad van LIMBURG
Tussenkommende partij	de heer Andranik TER GHAZARYAN vertegenwoordigd door advocaat Gerald KINDERMANS met woonplaatskeuze op het kantoor te 3870 Heers, Steenweg 161

I. BESTREDEN BESLISSING

De verzoekende partij vordert met een aangetekende brief van 24 augustus 2017 de schorsing van de tenuitvoerlegging en de vernietiging van de beslissing van de verwerende partij van 6 juli 2017.

De verwerende partij heeft het administratief beroep van de tussenkommende partij tegen de weigeringsbeslissing van het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Maasmechelen van 10 maart 2017 ingewilligd.

De verwerende partij heeft aan de tussenkommende partij een stedenbouwkundige vergunning verleend voor het regulariseren van een verdieping op de achterbouw en aanvragen van een 3^e huisnummer op een perceel gelegen te 3630 Maasmechelen, Oude Baan 134, met als kadastrale omschrijving afdeling 4, sectie D, nummer 552A.

II. VERLOOP VAN DE RECHTSPLEGING

1.

De tussenkommende partij verzoekt met een aangetekende brief van 19 oktober 2017 om in de procedure tot schorsing en vernietiging tussen te komen.

De voorzitter van de Raad verleent de tussenkommende partij met een beschikking van 9 november 2017 toelating om in de debatten tussen te komen.

2.

De verwerende partij dient een nota betreffende de vordering tot schorsing en het administratief dossier in. De argumentatie van de tussenkomende partij betreffende de vordering tot schorsing is vervat in haar verzoekschrift tot tussenkomst.

De kamervoorzitter behandelt de vordering tot schorsing op de openbare zitting van 5 december 2017.

Advocaat Daan VANSEGGELEN *loco* advocaat Christophe BODVIN voert het woord voor de verzoekende partij. De heer Tom LOOSE voert het woord voor de verwerende partij. Advocaat Charlotte PEXSTERS *loco* advocaat Gerald KINDERMANS voert het woord voor de tussenkomende partij.

3.

Het decreet van 4 april 2014 betreffende de organisatie en de rechtspleging van sommige Vlaamse bestuursrechtscolleges (DBRC-decreet) en het besluit van de Vlaamse regering van 16 mei 2014 houdende de rechtspleging voor sommige Vlaamse bestuursrechtscolleges (Procedurebesluit) zijn toegepast.

III. FEITEN

De tussenkomende partij dient op 7 december 2016 bij het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Maasmechelen een aanvraag in voor een stedenbouwkundige vergunning voor “het regulariseren van een verdieping op de achterbouw en het aanvragen van een derde huisnummer” op een perceel gelegen te 3630 Maasmechelen, Oude Baan 134.

Het perceel ligt volgens de bestemmingsvoorschriften van het gewestplan ‘Limburgs Maasland’, vastgesteld met koninklijk besluit van 1 september 1980 in woongebied en woonuitbreidingsgebied.

Het perceel ligt ook binnen de grenzen van het bijzonder plan van aanleg nummer ‘Bijzonder Plan van Aanleg Pauwengraaf herziening en uitbreiding 2’ goedgekeurd op 18 september 2007.

Het perceel ligt ook binnen de grenzen van het provinciaal ruimtelijk uitvoeringsplan, ‘Kleinstedelijk gebied Maasmechelen’, goedgekeurd op 7 februari 2013.

Er wordt geen openbaar onderzoek georganiseerd.

De gemeentelijke stedenbouwkundige ambtenaar adviseert op 23 februari 2017 ongunstig:

“ ...

Beschrijving van de bouwplaats, de omgeving en de aanvraag

Overwegende dat de aanvraag het regulariseren van een verdieping op de achterbouw en aanvragen van een 3de huisnummer behelst; dat het perceel een oppervlakte heeft van 15a50ca;

Overwegende dat volgens de kadastrale gegevens in ons bezit de woning dateert van het jaar 1956;

Overwegende dat de omgeving gekenmerkt wordt met voornamelijk halfopen en gesloten bebouwingen;

Overwegende dat er geen wijziging is in de bouwdiepte van de woning; dat van de garage, aangebouwd aan de woning, de vergunningstoestand onduidelijk is;
Overwegende dat de verdieping werd afgedekt met een plat dak;
Overwegende dat er op het inplantingsplan een aanduiding is voor 4 parkeerplaatsen; dat de toegang tot deze parkeerplaatsen alleen mogelijk is via het aanpalende perceel;

DEEL 2: Beoordeling

2.a Toetsing aan de regelgeving en stedenbouwkundige voorschriften

Overwegende dat de voorgestelde bestemming hiermee in overeenstemming is;
Overwegende dat het voorgestelde **niet** in overeenstemming is met de voorschriften van dit plan;
(...)

2.e. Beoordeling van de goede ruimtelijke ordening

Overwegende dat door de vorm en afmeting van het perceel en door het samengaan met de omliggende percelen en bebouwing, het voorgestelde **niet** aanvaardbaar is;
Overwegende dat in de beslissing van de opname vergunningenregister (onze referte 2012G0006, met besluit van het college van burgemeester en schepenen van 12/10/2012) duidelijk gesteld werd dat het vermeerderen van het aantal wooneenheden niet als vergund geacht beschouwd wordt;
Overwegende dat de regularisatieaanvraag voor de verdieping op de achterbouw en de aanvraag voor een 3^e huisnummer, niet in overeenstemming is met de huidige voorschriften van het BPA Pauwengraaf (bestemmingswijziging);
Overwegende dat de aanvraag **niet** past in het geschetste wettelijk en stedenbouwkundig kader daar de schaal, de bestemming en uitvoeringswijze **niet** bestaanbaar blijven met de vereisten van een goede perceelsordening en met de stedenbouwkundige kenmerken van de omgeving
...”

Het college van burgemeester en schepenen weigert op 10 maart 2017 een stedenbouwkundige vergunning aan de tussenkomende partij en sluit zich aan bij het advies van de gemeentelijke stedenbouwkundige ambtenaar.

Tegen deze beslissing tekent de tussenkomende partij op 7 april 2017 administratief beroep aan bij de verwerende partij.

De provinciale stedenbouwkundige ambtenaar adviseert in zijn verslag van 24 mei 2017 om dit beroep niet in te willigen en de stedenbouwkundige vergunning te weigeren. Hij adviseert:

“ ...

02. Verenigbaarheid met de goede ruimtelijke ordening

Het aanvraagformulier vermeldt als onderwerp van de aanvraag: “regularisatie verdieping op achterbouw + 3 huisnr”

Verdergaand op de documenten uit het gemeentelijk dossier moet hieronder blijkbaar worden verstaan dat aanvrager een regularisatie vraagt van een derde wooneenheid in de verdieping op de achterbouw van dit historisch gegroeid gebouw.

De bijgevoegde plannen bestaan uit een gelijkvloers- en verdiepingsplan uit 1955 en een zij aanzicht, gelijkvloers- en verdiepingsplan van de actuele toestand.

Op deze plannen wordt niet weergegeven wat de vergunde en de te regulariseren toestand is. Uit deze plannen blijkt dus enkel dat het gelijkvloers werd aangepast en dat een verdieping werd gerealiseerd sinds 1955.

Door beroeper werd een verklaring bijgebracht waarin door een voormalige bewoner onder andere wordt gesteld dat de woongelegenheid op de eerste verdieping vanaf 1959 altijd bewoond is geworden en “dat de inschrijvingen in het bevolkingsregister in al die jaren altijd op het huisnummer 134 zijn geplaatst terwijl het in feite ging over een handelszaak en twee afzonderlijke woongelegenheden.”

In zitting van 12 oktober 2012 besloot het college van burgemeester en schepenen over te gaan tot de opname van het handelshuis als vergund geacht in het vergunningenregister, voor wat betreft de hoogte van de achterbouw.

In het overwegend gedeelte van dit besluit wordt o.a. het volgende vermeld:

“ ...

Overwegende dat de achterbouw reeds voor de eerste inwerkingtreding van het gewestplan in 1980 een hoogte van 6 meter had; dat dit bijgevolg kan beschouwd worden als zijnde vergund geacht.

...

Overwegende dat op de dienst bevolking 3 huisnummers bekend zijn:

- Oude baan 134 (gelijkvloers), met de eerste inschrijving in 1956;*
- Oude baan 134 A (gelijkvloers achteraan), met de eerste inschrijving in 1980;*
- Oude baan 134 bus 1 – tot 04/01/1989 was dit Oude baan 134B (verdieping), met de eerste inschrijving in 1985;*

...

Overwegende dat er geen stedenbouwkundige vergunning werd aangevraagd voor het vermeerderen van het aantal woongelegenheden; dat de extra woongelegenheden niet kunnen beschouwd worden als zijnde vergund geacht; dat de indeling zoals weergegeven op het vergunde plan van 1955 van toepassing blijft;

...”

In bovenstaand document wordt dus gesteld dat de extra woongelegenheden niet kunnen beschouwd worden als zijnde vergund.

De toegekende huisnummers kunnen niet leiden tot een vergund karakter van bijkomende woongelegenheden.

De Raad voor Vergunningsbetwistingen stelt in het arrest nr. A/2013/0609 van 15 oktober 2013: (...)

Minstens kan uit het bewijs van bewoning worden afgeleid dat er tot 1980 geen drie verschillende families binnen dit gebouwencomplex hebben gewoond.

Los hiervan moet deze aanvraag ook getoetst worden op zijn ruimtelijke merites.

Ter zake moet worden vastgesteld dat noch de woongelegenheid op het gelijkvloers, noch de derde woongelegenheid op de verdieping, voor dewelke de regularisatievergunning wordt gevraagd, op plan enige kwalitatieve en private buitenruimte hebben en dat de ingang tot deze woongelegenheden dient genomen te worden lang het braakliggend stuk aan de linkerkant.

Op het zijaanzicht wordt weliswaar een terras vermeld, maar het is geenszins duidelijk welke woongelegenheden hiervan gebruik kan maken.

De woongelegenheden zijn louter functioneel en hebben geen enkele architecturale waarde.

Door de ingang langs de linkerkant wordt ook een potentiële toekomstige ontwikkeling van het naastliggend terrein gehypothekeerd.

De gevraagde regularisatie van deze verdieping op de achterbouw ligt bovendien in de zone voor economische nevenactiviteiten van het BPA "Pauwengraaf partiële herziening en uitbreiding" waar wonen niet is toegelaten.

De regularisatievergunning kan niet worden verleend.

...

Na de hoorzitting van 30 mei 2017 verklaart de verwerende partij het beroep op 6 juli 2017 gegrond en verleent de stedenbouwkundige vergunning. De verwerende partij beslist:

"...

Gelet op het andersluidend verslag van de provinciale stedenbouwkundige ambtenaar van 24 mei 2017;

(...)

Overwegende dat het aanvraagformulier als onderwerp van de aanvraag vermeldt:

"regularisatie verdieping op achterbouw + 3 huisnr";

Overwegende dat, verdergaand op de documenten uit het gemeentelijk dossier, hieronder in eerste instantie werd begrepen dat de aanvrager een regularisatie vroeg van een derde wooneenheid in de verdieping op de achterbouw van dit historisch gegroeid gebouw; dat dit misverstand tijdens de hoorzitting werd rechtgezet; dat de aanvraag de regularisatie van 2 woongelegenheden en 1 handelsruimte betreft;

Overwegende dat de bijgevoegde plannen uit een gelijkvloers- en verdiepingsplan uit 1955 en een zijaanzicht, gelijkvloers- en verdiepingsplan van de actuele toestand bestonden; dat uit deze plannen dus enkel bleek dat het gelijkvloers werd aangepast en dat een verdieping werd gerealiseerd sinds 1955; dat, volgend op de hoorzitting, plannen werden bijgebracht waarop het volledige gebouwencomplex in zijn huidige staat is weergegeven, met een duidelijke verdeling tussen de 2 woongelegenheden en de handelsruimte;

Overwegende dat door beroeper een verklaring werd bijgebracht waarin door een voormalige bewoner onder andere wordt gesteld dat de woongelegenheden op de eerste verdieping vanaf 1959 altijd bewoond is geworden en "dat de inschrijvingen in het bevolkingsregister in al die jaren altijd op het huisnummer 134 zijn geplaatst terwijl het in feite ging over een handelszaak en twee afzonderlijke woongelegenheden";

Overwegende dat in zitting van 12 oktober 2012 het college van burgemeester en schepenen besloot over te gaan tot de opname van het handelshuis als vergund geacht in het vergunningenregister, voor wat betreft de hoogte van de achterbouw;

Dat in het overwegend gedeelte van dit besluit o.a. het volgende wordt vermeld:

(...)

Overwegende dat uit het bewijs van bewoning en de overige stukken in het dossier minstens kan worden afgeleid dat er tot 1980, d.i. dus voorafgaand aan de inwerkingtreding van het gewestplan, 2 verschillende families binnen dit gebouwencomplex in aparte

woongelegenheden hebben gewoond; dat er dus een gerechtvaardigd vermoeden van vergunning bestaat m.b.t. 2 verschillende woongelegenheden en één handelsruimte;

Overwegende dat de bijgebrachte plannen, in navolging van de hoorzitting, geen aanpassing betreffen maar een verduidelijking van de interne opdeling van het volledige gebouwencomplex;

Overwegende dat de deputatie van oordeel is dat een stedenbouwkundige vergunning kan worden verleend;

...

Dit is de bestreden beslissing.

IV. ONTVANKELIJKHEID VAN DE TUSSENKOMST

Een onderzoek van de ontvankelijkheid van het verzoek tot tussenkomst is enkel aan de orde indien de voorwaarden om de schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing te bevelen, zijn vervuld. Zoals hierna zal blijken, is dit niet het geval.

V. ONTVANKELIJKHEID VAN DE VORDERING TOT SCHORSING

De verwerende partij noch de tussenkomende partij betwisten de ontvankelijkheid van de voorliggende vordering.

Het ontbreken van excepties ontslaat de Raad niet van de plicht om de ontvankelijkheid van een beroep ambtshalve te onderzoeken. Dergelijk onderzoek is slechts nodig wanneer de voorwaarden om de schorsing te bevelen, zijn vervuld. Zoals hierna zal blijken, is dit niet het geval.

VI. ONDERZOEK VAN DE VORDERING TOT SCHORSING

Op grond van artikel 40, §1 DBRC-decreet kan de Raad de schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing bevelen op voorwaarde dat er hoogdringendheid wordt aangetoond en dat de verzoekende partij minstens één ernstig middel aanvoert dat de vernietiging van de bestreden beslissing op het eerste gezicht kan verantwoorden.

A. Hoogdringendheid

Standpunt van de partijen

1.

De verzoekende partij ent de hoogdringendheid van haar verzoek tot schorsing op het gegeven dat de uitvoering van de stedenbouwkundige (regularisatie) vergunning een risico op permanente bewoning creëert van de wooneenheid waarvan zij het vergund karakter betwist. Zij is tevens van oordeel dat haar specifiek stedenbouwkundig beleid wat betreft de ontwikkeling van het aangrenzend perceel ernstig bedreigd wordt door de uitvoering van de vergunning.

De verzoekende partij betoogt dat haar beleid waarbij principieel slechts een huisnummer wordt toegekend (samen met de hieraan gekoppelde domiciliëring) voor zover bewoning plaatsvindt in een vergunde constructie wordt verhinderd aangezien de bestreden beslissing er toe leidt dat de gemeente een domicilie zal moeten toekennen van zodra een vraag tot inschrijving wordt gesteld, wat ertoe kan leiden dat de woongelegenheden waarvoor de bestreden beslissing staat permanent in gebruik wordt genomen. Bovendien wordt een mogelijk herstelbeleid ernstig bemoeilijkt nu er pas kan worden ingegrepen wanneer de tot dan aanwezige bewoner beslist het pand te verlaten en het huisnummer vervolgens wordt geschrapt zodat domiciliëring niet meer mogelijk zal zijn.

Bijkomend merkt de verzoekende partij op dat er in de bestreden beslissing geen rekening wordt gehouden met de ontsluiting van het voorliggend perceel waarbij de woning van de tussenkomende partij enkel bereikbaar is vanaf het linker aangrenzend en braakliggend perceel met nummer 553A. Wanneer de verzoekende partij een aanvraag tot stedenbouwkundige vergunning zal ontvangen voor dat perceel zal zij gedwongen worden haar stedenbouwkundig beleid aan te passen hierbij rekening houdend met de ontsluiting van de tweede woonst op de verdieping.

2.

De verwerende partij stelt dat de rechtens vereiste hoogdringendheid moet worden gekoppeld aan de uitvoering van de vergunningsbeslissing zelf en dat er een oorzakelijk verband moet bestaan tussen het beweerde nadeel en de uitvoering van de beslissing zelf wat in deze niet het geval is. Zij meent immers dat de verzoekende partij zich focust op een onrechtstreeks gevolg van de bestreden beslissing wat bestaat in het toekennen van domicilies. De verwerende partij wijst er op dat de verzoekende partij het bovendien niet aannemelijk maakt dat de bestreden beslissing de uitoefening van haar overheidstaak of bestuursopdracht in die mate in het gedrang brengt dat zij haar taken als overheid niet meer zou kunnen uitoefenen.

Met betrekking tot de beweerde bedreiging van het stedenbouwkundig beleid van de verzoekende partij voor het naastliggend perceel is de verwerende partij van oordeel dat louter een hypothetisch nadeel wordt aangevoerd dat kan niet kan leiden tot de schorsing van voorliggende bestreden beslissing.

Bijkomend wenst de verwerende partij er op te wijzen dat de bestreden beslissing de regularisatie beoogt van een bestaande toestand, die bestaat uit het opdelen van een betrokken pand in een handelsruimte en in twee woongelegenheden. Zij verwijst naar de rechtspraak van de Raad om te stellen dat de schorsing van een regularisatievordering geen nuttig effect meer kan hebben.

3.

De tussenkomende partij geeft aan dat er in deze geen sprake is van hoogdringendheid aangezien de initieel vergunde en de te regulariseren woongelegenheden reeds decennia lang bewoond worden en er in deze geen aanpassing of nieuwe elementen bestaan als gevolg van de bestreden beslissing.

Zij meent dat het gegeven dat aan de afzonderlijke woongelegenheden een afzonderlijk huisnummer moet worden toegekend geen element is die hoogdringendheid kan verantwoorden. Ook het element van ontsluiting via het aanpalende perceel kan niet als hoogdringend worden aangemerkt.

De tussenkomende partij benadrukt dat er louter een regularisatie wordt gevraagd van een reeds lang bestaande toestand en dat er door de bestreden beslissing geen bijkomende bewoning wordt gecreëerd.

Beoordeling door de Raad

1.

De verzoekende partij die zich op hoogdringendheid beroept, moet, op grond van artikel 40, §3 DBRC-decreet, in haar verzoekschrift, ondersteund met de nodige overtuigingsstukken, een uiteenzetting geven van de redenen die aantonen dat de schorsing hoogdringend is gelet op de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing.

Volgens artikel 40, §1, 1° DBRC-decreet houdt de vereiste van hoogdringendheid onder meer in dat de verzoekende partij moet aantonen dat de behandeling van haar zaak onverenigbaar is met de behandelingstermijn van een vordering tot vernietiging. Meer in het bijzonder rust op de verzoekende partij de bewijslast om met voldoende concrete, precieze en aannemelijke gegevens aan te tonen dat de afhandeling van de vernietigingsprocedure te laat zal komen om de verwezenlijking van de aangevoerde nadelige gevolgen, die voor haar persoonlijk voortvloeien uit de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing, te voorkomen.

Er moet bovendien een oorzakelijk verband worden aangetoond tussen de aangevoerde nadelige gevolgen en de bestreden beslissing, zodat deze kunnen worden voorkomen door een schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing.

In hoofde van bestuurlijke overheden (zoals de verzoekende partij) kan er slechts sprake zijn van persoonlijke nadelige gevolgen indien de bestreden beslissing de uitoefening van de overheidstaken of de bestuursopdrachten verhindert of in ernstige mate bemoeilijkt en indien de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing de werking van de diensten van de verzoekende partij in die mate in het gedrang zou brengen dat zij haar taken als overheid niet meer zou kunnen uitoefenen.

2.

Het aangevraagde project omvat de *“regularisatie van verdieping op achterbouw + derde huisnummer”*, wat neerkomt op regularisatie van een interne indeling van een bestaand pand in twee woongelegenheden en één handelsgedeelte. Uit de stukken van het dossier blijkt dat in 1956 een pand werd opgetrokken waarvoor in 1955 een vergunning werd verleend en dit voor een handelspand met bijhorende woning. Deze vergunning voorzag op het gelijkvloers vooraan een handelsgedeelte met een woongedeelte op het gelijkvloers achteraan en een woongedeelte vooraan op de eerste verdieping.

In de loop der tijden werd de eerste verdieping doorgetrokken naar achter, tot op gelijke diepte met de achterbouw van het gelijkvloers. Ook dit gedeelte wordt bewoond.

Uit de beslissing van het college van burgemeester en schepenen van 12 oktober 2012 betreffende het verzoek tot opname van een handelshuis in het vergunningenregister blijkt dat ingevolge een perequatie in 1978 door de Federale Overheidsdienst Financiën, Patrimoniumdocumentatie, Opmetingen en waarderingen, dat de hoogte van de achtergevel werd opgewaardeerd naar 6 m en de constructie voor wat betreft de hoogte van de achterbouw in het vergunningenregister wordt opgenomen als ‘vergund geacht’, maar niet wat betreft de extra woongelegenheden.

3.

De verzoekende partij ent de ingeroepen hoogdringendheid in essentie op het risico van permanente bewoning van de tweede woongelegenheden (in de achterbouw op de verdieping) dat met de bestreden beslissing zou ontstaan, omdat zij ervan uitgaat dat het bewonen van een vergunde constructie wordt gevalideerd met een domiciliëring en het toekennen van een huisnummer. Anderzijds meent zij dat haar stedenbouwkundig beleid wat betreft de ontwikkeling

van het aanpalende braakliggend stuk grond ernstig wordt bedreigd omdat de ontsluiting van de woongelegenheid achteraan de verdieping gebeurt via dit terrein en zij bij een eventuele aanvraag voor ontwikkeling van dit terrein daarmee rekening zou moeten houden.

4.

Een zaak is alleen maar 'hoogdringend' wanneer de vrees voor schade van een zekere omvang dan wel aanzienlijke ongemakken of nadelen, een onmiddellijke beslissing wenselijk maakt en wanneer deze nadelige gevolgen niet kunnen opgevangen worden binnen de gebruikelijke termijn van de vernietigingsprocedure.

De bedoeling van een schorsing is het voorkomen van de verwezenlijking van nadelige gevolgen. De behandeling van een vordering gesteund op de 'hoogdringend' is voor een verzoekende partij enkel nuttig en zinvol wanneer de nadelige gevolgen die worden uitgevoerd, nog verhinderd kunnen worden.

Het wordt door geen van de partijen betwist dat het project waarvoor een stedenbouwkundige vergunning wordt aangevraagd, een regularisatievergunning betreft en betrekking heeft op de interne verdeling van woongelegenheden in een bestaand pand. Het wordt ook niet betwist dat deze interne verdeling reeds is uitgevoerd en dat de vergunning aan de bestaande toestand met andere woorden niets wijzigt.

De ingeroepen nadelige gevolgen en meer in het bijzonder de permanente bewoning is reeds gerealiseerd. Een eventuele schorsing van de bestreden beslissing kan dit niet verhinderen of ongedaan maken.

In die omstandigheden kan de schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing geen nuttig effect meer hebben voor de verzoekende partij.

Het loutere feit dat de permanente bewoning een gevolg kan hebben op administratief vlak en meer in het bijzonder op de domiciliëringmogelijkheid en het toekennen van een huisnummer, doet aan het voorgaande geen afbreuk aangezien de vraag of een persoon in een woning kan gedomicilieerd worden en/of er een huisnummer kan worden toegekend, een administratieve vraag is en geen gevolg is van het stedenbouwkundig statuut van de woning. Ook de beweerde doorkruising van het stedenbouwkundig beleid van de verzoekende partij ondersteunt een mogelijke schorsing niet aangezien de verzoekende partij op geen enkele wijze aannemelijk maakt dat de tussenkomende partij, eigenares van het naastliggend terrein, zinnens zou zijn herop enig project op te richten.

5.

Er is dan ook niet voldaan aan de in artikel 40, §1, 1° DBRC-decreet gestelde voorwaarde dat een bestreden vergunningsbeslissing alleen geschorst kan worden wanneer er hoogdringendheid wordt aangetoond. Deze vaststelling volstaat om de vordering af te wijzen.

B. Ernstige middelen

Aangezien de Raad in het vorige onderdeel heeft vastgesteld dat de verzoekende partij de hoogdringendheid niet aantoont, is een onderzoek naar de ernst van de middelen niet aan de orde.

BESLISSING VAN DE RAAD VOOR VERGUNNINGSBETWISTINGEN

1. De Raad verwerpt de vordering tot schorsing.
2. De uitspraak over de kosten wordt uitgesteld tot de beslissing over de vordering tot vernietiging.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel in openbare zitting van 19 december 2017 door de tweede kamer.

De toegevoegd griffier,

De voorzitter van de tweede kamer,

Bart VOETS

Hilde LIEVENS